

Historien ikke viist, og viist navnlig med Jylland, at i Gjenvordighedens Dage har netop Jylland, deelt og splittet som det ellers har været, samlet sig til en Heelhed og Genhed og derved endog stundom frelst Fædrelandet. Imidlertid, der kan tvistes, der kan tvivles om dette som om saamange andre Punkter, og det er naturligt, at, dersom Forsamlingen værdiger, som jeg haaber, at bearbejde denne Sag yderligere, dette Spørgsmaal da ogsaa vil kunne finde sin Overveielse og sin Afgjørelse.

Naar jeg dernæst gaaer over til Hovedsagen, da har det fremstillet sig for mig som aldeles klart, at den efter sit særegne Forhold til det hele Land burde danne en Kreds for sig selv; neppe ville heller Mange i den Henseende være af forskjellig Mening, snarere tør jeg antage, at man, især ved en løsere Betragtning, vil finde det sært og betænkeligt, at jeg har bragt i Forslag, at den skal underinddeles i Communer. Ogsaa derom skal jeg blot i Almindelighed bemærke, at jeg troer, at den, som med Opmærksomhed har fulgt de sidste 10 Aar, hvori Kjøbenhavn har haft sin nuværende Communallov, maa finde, at der er god Føie til at stille den overordnede Bestyrelse paa en ganske anden Fod end nu, og at fritage den for heelt Meget af det meget Ubetydelige, der nu berører den en uforholdsmæssig Deel af dens Tid og dens Kræfter; men jeg skal ikke, idetmindste ikke for Diebliffet, sige videre om denne Gjenstand, idet det deels forekommer mig muligt, at Forsamlingen kunde ville finde, at Kjøbenhavn for Tiden rettest burde holdes ade og dens Forhold ordnes ved særlig Lov siden efter, og deels fordi det efter den Kundskab, jeg underhaanden troer at have faaet, maa kunne ventes, at Ministeriet meget snart for Kjøbenhavns Bedkommende maa kunne være istand til at tage Initiativet, hvis det overhovedet ønskes, som jeg troer, at denne Sag skal fremmes.

Med Hensyn til det Omraade, jeg har troet der burde tilkomme Communerne, da maa jeg tilstaae, at jeg, hvis Forholdene havde forekommet mig at tillade det, hellere end at udtrykke mig som skeet er i Forslaget, havde villet gjøre gjældende, at det skulde overlades Communerne, saa at sige selv at udvikle sig,

at det skulde overlades til dem selv at gjøre Indstillinger i Form af Regulativer om, hvilken Competence der skulde tilkomme dem, og hvorledes denne Competence skulde benyttes. Det kan imidlertid have sine Betæneligheder, og jeg er paa mine Benneres Forestillinger gaaet den Vej, som Forslaget viser. Det vil navnlig derved ogsaa fortrinsviis komme i Betragtning, hvorvidt Regjeringen, og navnlig Indenrigsministeren og Justitsministeren, vil begunstige en virkelig fri og kraftig Udvikling, thi vil den det, vil den i den Henseende afgive en glædelig Modsatning til det Billede, de forløbne Aars Historie frembyder i denne Henseende, da vil det have liden Nød, da vil Udviklingen, efter det Trin af Dannelselse, hvorpaa Landet allerede nu staaer, sikkert gaae raff og godt for sig.

Med Hensyn til Betingelserne, for i Kommunen at være Vælger og valgbar, har jeg, især for at tilfredsstille en Opinion, som efter min Formenting endnu er Majoritetens, gjort det til en Betingelse, at Bedkommende skal yde Afgift til Kommunen; i alle andre Henseender ere Betingelserne de samme, som det efter Grundlovens Forskrifter maatte være at vente.

Med Hensyn til et af Hovedpunkterne ved en Communallov, Regjeringens Stilling til de communale Autoriteter, maa jeg tilstaae, at jeg venter ikke liden Modstand fra mange og tildeels forskjellige Sider. Jeg troer, at baade Tænkning og Erfaringen fra de Lande, hvor Communalivet fortrinsviis har udviklet sig, maa vise, at en dygtig og folkelig Regjering ikke behøver at være meget ængstelig i denne Henseende, men jeg har dog troet, at man i det Mindste foreløbigt maatte tage den Bestemmelse, som i Forslagets § 31 er opstillet og hvorefter Regjeringen er stiftet en umiddelbar Indskydelse paa og Tilsyn med Communeforvaltningen i den overordnede Instans. At gaae saavidt, som Nogle mene at være det rette, at Communalbestyrelserne næsten ved hvert Skridt skulde være gelejede af en Regjerings-tilsynsmand, maa jeg tilstaae, at jeg anseer for utvivlsomt forkasteligt, og det har jeg derfor heller ikke kunne bringe i Forslag. Dersom det forholder sig, som man vil vide, og hvorom